

Ige: Ézs. 41:1-16
Ézs.41:10,13-14

Ez a felolvasott ige nagyon messze visz minket vissza. Kr e. a VI. században történt mindaz, amiről olvastunk. Izrael népe, az északi országrész népe ebben az időben fogságban volt. Ézsaiás próféta szavai ekkor bátorították őket.

Először elpusztult az Északi országrész, és lakóinak nagy részét fogságba hurcolták. De nem sokkal később követte sorsukat a déli országrész, Júda is. A babiloni hódítások miatt őket is deportálták. Aztán eltelt 50 esztendő. Ez emberi szemszögből nézve sok, de Isten szemszögéből, és a történelem egészét nézve nem túl nagy idő. Ez idő alatt királyok és miniszterelnökök jöttek, mentek. Közben összeomlott az Asszír-Babiloni birodalom. Új csillag tűnt fel a politika egén: Cirusz, perzsa király. Őt pedig isten arra indította, hogy haza engedje Isten népét. Erre az időre esik Ézsaiás szavainak nagy része.

1. Ézsaiás hirdetni kezdi egy nagyon elkeseredett, depressziós népnek, hogy miközben ti azt gondoljátok, hogy nincs reménység, nincs szabadulás, miközben nem látszik semmi abból, hogy Isten cselekszik, aközben Isten már régen elkészítette a Szabadítót.

Ez nekünk ma azért is fontos, mert ezek szerint vannak olyan időszakok, amikor egy nép, vagy népek úgy érzik, hogy nincs remény számukra, hogy minden elveszett, hogy ebből a sanyarú helyzetből már nincs kiút. Izrael népe is ezt gondolta, hogy Isten már elfelejtkezett róluk.

Figyeljük, hogy mit hirdet nekik Isten Ézsaiáson át! *„De te szolgám Izrael, Jákób, akit kiválasztottam, barátomnak, Ábrahámnak utóda! A föld végén ragadtalak meg, annak széléről hívtalak el. Ezt mondtam neked: Szolgám vagy! Kiválasztottalak, nem vetlek meg!”* 41:8-9 Vagyis akármilyen hűtlen is lett ez a nép, akármennyit is vétett Isten ellen, bármennyire is büntetést érdemelt a bűnük, de Isten ugyanúgy tekint rájuk, mint eddig: ők azok, akiket Isten kiválasztott magának. Mint Atya. És nincs okuk félelemre! Több okból sem:

- Azért, mert Isten velük van. *„Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj el, mert én vagyok Istened!”* Félelmeinket mi oldotta meg gyerekként legjobban? Ha egy nálunk erősebbet magunk mellett tudhatunk. „Idehívom apukámat!”- mondtuk, ha bántottak minket az óvodában, iskolában.
- Azért, mert Isten megerősíti őket. *„Megerősítelek, meg is segítelek, győzelmes jobбомmal támogatlak.”* A félelemtől való szabadulásnak ez is egy jó módja, ha kapunk hozzá eszközt, segítséget. A mi kapaszkodóink, eszközeink gyakran kevésnek bizonyulnak. (Kisgyermek a kerékpár hátulján: Fogod a kabátom? Válasz: A magamét. Aztán az első döccenőnél elkapta az anyukájáét...)
- Azért, mert segít. *„Fogom a jobb kezedet...”* Gyermekkorai félelmeinket sokszor az üzte el, ha fogtuk anyukánk kezét. Éreztük, hogy nem lehet baj. (Ceruzára igazított kéz.) Még a haldokló is mennyire igényli, hogy fogja valaki a kezét.

Isten ezt ígéri népének, mint gyermekének. Tehát nincs oka félelemre. Isten közel van hozzá és nem hagyja magára. Megerősíti és támogatja őket. Benne lehet bízni. Segítségét lehet kérni csüggedésben, szorongásban.

2. Magyarként ma is hasonló helyzetben vagyunk, mint egykor Júda. Kicsi, központi fekvésű országunk politikai csaták hálójában vergődik. Országunk negatív helyzete hat a az életünkre. És gyakran félünk mi is. Az anyagi színvonal további esése miatti sérüléstől. A családok, családjaink kapcsolatainak sérülésétől. Félnünk a gonosz körülöttünk ólálkodó megnyilvánulásaitól. A hamis beszédétől. És lassan erőnk és tartalékaink végén járunk.

Félelmeink közepette bennünket is bízasson Isten Igéje:

„Ne félj!” Nekünk sem kell félünk, hiszen van Istenünk. Mellénk áll, hogy ne érezzük magunkat soha egyedül. Eszközök korlátlan tárházával tud segítségünkre jönni, ha azt úgy látja jónak. Ke-

zünket kinyújthatjuk felé, és belesimul az ő Szent, hatalmas kezeibe. Ma is. De csak akkor, ha Ő lesz az Istenünk. Nem a munkánk, nem a pénzünk, nem a politika, nem a hatalom, nem a család vagy bármi más. Egyedül Ő. Ma is megerősít, de csak akkor, ha nem akarunk mindenáron a magunk erejére támaszkodni. Hanem merjük letenni oda gondunkat-bajunkat. Ma is megsegít, ha kérjük őt, hogy segítsen úgy ahogy az a javunkat szolgálja.

Ma döntünk. A minket körülvevő hatalomról. Fontos döntés, felelős döntés. Ott kell lennünk mindannyiunknak. De döntünk minden nap arról is, hogy kinek akarunk szolgálni: Istennek vagy a Sátánnak. A félelmek útján akarunk járni, vagy hittel Isten mellett.

Van választásunk! Nemcsak emberi síkon. Hanem döntési felelősségünk van abban is, hogy Vele vagy nélküle. Ő is elküldte ide erre a földre az ő „jelöltjét”. Nem hónapokkal, hanem 2000 évvel ezelőtt. Csendesen megszületett, minden hűhó nélkül Betlehemben. Menekültként élt Egyiptomban. Saját népe közt sem volt otthon soha. Kivetették, gyűlölték, keresztre adták. De a vakoknak látást adott. A foglyoknak szabadulást (a lelki foglyoknak, az istentelen élet foglyainak) adott. Nem birtokolni akart, hanem megmenteni. Még a kereszten sem kiabált, nem lármázott, csak csendesen imádkozott kízóióért. Nem kellett, mert mást akart adni, mint, amit ők vártak. Ő az Isten jelöltje. Egyszülöttje.

Választásunkból ne maradjon ki Jézus Krisztus. A mi népünknek valójában ilyen síkon is választásra van szüksége. A mai választásnak következménye lesz. De annak még súlyosabb, ha Róla megfélekedtünk. Mert ma is Ő vezethet egy népet győzelemre. Nem fegyverrel, nem sajtóval, nem ügyes lavírozással, hanem Lelkével. Szavával gyógyít és tisztít. Kimossa a sebeket, megvidámítja a szívünket. Megérteti velünk, hogy ennek a népnek is van jövője, mert isten nem fordult el tőlünk. Talán nem éppen úgy, ahogy mi gondoljuk. Talán sok mindenben átmegy még ez a nép, de Isten nem elpusztítani akar minket, hanem felébreszteni, önmagához fordítani. Megérteti velünk, hogy minden az Ő kezében van. Megérteti velünk, hogy csak ő tudja helyrehozni, amit mi elrontottunk, összetörtünk. Akárhogy is lesz, Vele nem járunk rosszul. Ámen.

Lomentné Szopkó Tünde lelkész